

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 19ης Φεβρουαρίου 2009 (*)

«Άρθρο 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας – Κοινωνία της πληροφορίας – Δικαίωμα του δημιουργού και συγγενικά δικαιώματα – Διατήρηση και γνωστοποίηση ορισμένων δεδομένων κίνησης – Προστασία του απορρήτου των ηλεκτρονικών επικοινωνιών – Έννοια του “διαμεσολαβητή”, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29/ΕΚ»

Στην υπόθεση C-557/07,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το Oberster Gerichtshof (Αυστρία) με απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 2007, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 14 Δεκεμβρίου 2007, στο πλαίσιο της δίκης

LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten GmbH

κατά

Tele2 Telecommunication GmbH,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους T. von Danwitz, πρόεδρο τμήματος, Γ. Αρέστη και J. Malenovský (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot

γραμματέας: R. Grass

δεδομένου ότι προτίθεται να αποφανθεί επί του δεύτερου ερωτήματος με αιτιολογημένη διάταξη σύμφωνα με το άρθρο 104, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας,

αφού ενημέρωσε το αιτούν δικαστήριο ότι προτίθεται να αποφανθεί επί του πρώτου ερωτήματος με αιτιολογημένη διάταξη σύμφωνα με το άρθρο 104, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας,

αφού κάλεσε τους ενδιαφερομένους στους οποίους αναφέρεται το άρθρο 23 του Οργανισμού του Δικαστηρίου να υποβάλουν συναφώς τις ενδεχόμενες παρατηρήσεις τους,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία των οδηγιών 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας (ΕΕ L 167 σ. 10), 2002/58/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2002, σχετικά με την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και την προστασία της ιδιωτικής ζωής στον τομέα των ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία για την προστασία της ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες) (ΕΕ L 201, σ. 37), και 2004/48/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας (ΕΕ L 157 σ. 45).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten GmbH (στο εξής: LSG) και της Tele2 Telecommunication GmbH (στο εξής: Tele2) όσον αφορά την άρνηση της δεύτερης να γνωστοποιήσει τα ονόματα και τις διευθύνσεις των προσώπων στα οποία παρέχει πρόσβαση στο Διαδίκτυο.

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική νομοθεσία

Οι διατάξεις περί της κοινωνίας της πληροφορίας και της προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας, ιδίως δε του δικαιώματος του δημιουργού

– Η οδηγία 2000/31/EK

3 Σύμφωνα με το άρθρο της 1, παράγραφος 1, η οδηγία 2000/31/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 2000, για ορισμένες νομικές πτυχές των υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας, ιδίως του ηλεκτρονικού εμπορίου, στην εσωτερική αγορά («οδηγία για το ηλεκτρονικό εμπόριο») (ΕΕ L 178, σ. 1), έχει ως στόχο να συμβάλει στην ομαλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, εξασφαλίζοντας την ελεύθερη κυκλοφορία των υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας μεταξύ των κρατών μελών.

– Η οδηγία 2001/29

4 Η πεντηκοστή ένατη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 2001/29 ορίζει:

«Ιδιαίτερα στο ψηφιακό περιβάλλον, οι υπηρεσίες των διαμεσολαβητών μπορούν να χρησιμοποιούνται όλο και συχνότερα από τρίτους για την προσβολή δικαιωμάτων σε πολλές περιπτώσεις οι διαμεσολαβητές έχουν μεγαλύτερη δυνατότητα να θέσουν τέρμα σ' αυτή την προσβολή επομένως, με την επιφύλαξη οποιωνδήποτε άλλων κυρώσεων και μέσων προστασίας, οι δικαιούχοι θα πρέπει να έχουν τη δυνατότητα αίτησης ασφαλιστικών μέτρων κατά του διαμεσολαβητή ο οποίος διαπράττει για λογαριασμό τρίτου την προσβολή του προστατευόμενου έργου ή άλλου προστατευόμενου αντικειμένου εντός δικτύου η δυνατότητα αυτή θα πρέπει να υφίσταται ακόμα και αν οι πράξεις του διαμεσολαβητή εξαιρούνται βάσει του άρθρου 5 οι όροι και οι λεπτομερείς κανόνες σχετικά με την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων θα πρέπει να καθορίζονται από το εθνικό δίκαιο των κρατών μελών.»

5 Σύμφωνα με το άρθρο της 1, παράγραφος 1, η εν λόγω οδηγία αφορά τη νομική προστασία του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς, με ιδιαίτερη έμφαση στην κοινωνία της πληροφορίας.

6 Το άρθρο 5 της οδηγίας 2001/29, με τίτλο «Εξαιρέσεις και περιορισμοί», ορίζει στην παράγραφο του 1:

«Οι αναφερόμενες στο άρθρο 2 προσωρινές πράξεις αναπαραγωγής, οι οποίες είναι μεταβατικές ή παρεπόμενες και οι οποίες αποτελούν αναπόσπαστο και ουσιώδες τμήμα μιας τεχνολογικής μεθόδου, έχουν δε ως αποκλειστικό σκοπό να επιτρέψουν:

α) την εντός δικτύου μετάδοση μεταξύ τρίτων μέσω διαμεσολαβητή, ή

β) τη νόμιμη χρήση

ένος έργου ή άλλου προστατευμένου αντικειμένου και οι οποίες δεν έχουν καμία ανεξάρτητη οικονομική σημασία, εξαιρούνται από το δικαίωμα αναπαραγωγής που προβλέπεται στο άρθρο.»

7 Σύμφωνα με το άρθρο 8 της ίδιας οδηγίας, με τίτλο «Κυρώσεις και μέσα έννομης προστασίας»:

«1. Τα κράτη μέλη προβλέπουν κατάλληλες κυρώσεις και μέσα έννομης προστασίας έναντι της προσβολής των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που αναφέρονται στην παρούσα οδηγία και λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα για την εξασφάλιση της εφαρμογής τους. Οι κυρώσεις είναι αποτελεσματικές, ανάλογες και αποτρεπτικές.

2. Κάθε κράτος μέλος μεριμνά ώστε οι δικαιούχοι των οποίων τα συμφέροντα θίγονται από προσβολές τελεσθείσες στο έδαφός του να μπορούν να ασκούν αγωγή αποζημίωσης ή/και να ζητούν τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων και, κατά περίπτωση, την κατάσχεση του σχετικού υλικού καθώς και των συσκευών, προϊόντων ή συστατικών στοιχείων που αναφέρονται στο άρθρο 6, παράγραφος 2.

3. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι δικαιούχοι να μπορούν να ζητούν τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων κατά των διαμεσολαβητών οι υπηρεσίες των οποίων χρησιμοποιούνται από τρίτο για την προσβολή δικαιώματος του δημιουργού ή συγγενικού δικαιώματος.»

– Η οδηγία 2004/48

8 Το άρθρο 8 της οδηγίας 2004/48 έχει ως εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε, στο πλαίσιο διαδικασίας που αφορά προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας και κατόπιν αιτιολογημένου και αναλογικού αιτήματος του προσφεύγοντος, οι αρμόδιες δικαστικές αρχές να δύνανται να διατάσσουν την παροχή πληροφοριών για την προέλευση και για τα δίκτυα διανομής των εμπορευμάτων ή παροχής των υπηρεσιών που προσβάλλουν δικαίωμα διανοητικής ιδιοκτησίας, από τον παραβάτη ή/και οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο το οποίο:

- α) βρέθηκε να κατέχει τα παράνομα εμπορεύματα σε εμπορική κλίμακα·
- β) βρέθηκε να χρησιμοποιεί τις παράνομες υπηρεσίες σε εμπορική κλίμακα·
- γ) διαπιστώθηκε ότι παρείχε, σε εμπορική κλίμακα, υπηρεσίες χρησιμοποιούμενες για την προσβολή δικαιώματος, ή
- δ) υποδείχθηκε, από το πρόσωπο των στοιχείων α', β' ή γ', ως εμπλεκόμενο στην παραγωγή, κατασκευή ή διανομή των εμπορευμάτων ή στην παροχή των υπηρεσιών.

2. Οι πληροφορίες της παραγράφου 1 περιλαμβάνουν, εφόσον ενδείκνυται:

- α) τα ονοματεπώνυμα και τις διευθύνσεις των παραγωγών, κατασκευαστών, διανομέων, προμηθευτών και λοιπών προηγούμενων κατόχων του προϊόντος ή της υπηρεσίας, καθώς και των παραληπτών χονδρεμπόρων και των εμπόρων λιανικής·
- β) πληροφορίες για τις ποσότητες που παρήχθησαν, κατασκευάστηκαν, παραδόθηκαν, παραλήφθηκαν ή παραγγέλθηκαν, καθώς και για το τίμημα που εισπράχθηκε για τα εν λόγω εμπορεύματα ή υπηρεσίες.

3. Οι παράγραφοι 1 και 2 εφαρμόζονται με την επιφύλαξη άλλων κανονιστικών διατάξεων οι οποίες:

- α) παρέχουν στον δικαιούχο δικαιώματα πληρέστερης ενημέρωσης·
- β) διέπουν τη χρήση, στο πλαίσιο αστικής ή ποινικής διαδικασίας, των πληροφοριών που γνωστοποιούνται βάσει του παρόντος άρθρου·
- γ) διέπουν την ευθύνη για καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος ενημέρωσης·
- δ) παρέχουν τη δυνατότητα άρνησης της παροχής πληροφοριών που θα υποχρέωναν το κατά τις διατάξεις της παραγράφου 1 πρόσωπο να παραδεχθεί τη συμμετοχή του ιδίου ή των στενών συγγενών του στην προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας, ή
- ε) διέπουν την προστασία της εμπιστευτικότητας των πηγών πληροφοριών ή την επεξεργασία προσωπικών δεδομένων.»

Οι διατάξεις περί της προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα

– Η οδηγία 95/46/EK

9 Το άρθρο 13, παράγραφος 1, της οδηγίας 95/46/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ L 281, σ. 31), ορίζει υπό τον τίτλο «Εξαιρέσεις και περιορισμοί»:

«1. Τα κράτη μέλη μπορούν να περιορίζουν με νομοθετικά μέτρα την εμβέλεια των υποχρεώσεων και δικαιωμάτων που προβλέπονται από τις διατάξεις του άρθρου

6, παράγραφος 1, του άρθρου 10, του άρθρου 11, παράγραφος 1, και των άρθρων 12 και 21, όταν ο περιορισμός αυτός απαιτείται για τη διαφύλαξη:

- α) της ασφάλειας του κράτους·
- β) της άμυνας·
- γ) της δημόσιας ασφάλειας·
- δ) της πρόληψης, διερεύνησης, διαπίστωσης και δίωξης παραβάσεων του ποινικού νόμου ή της δεοντολογίας των νομοθετικά κατοχυρωμένων επαγγελματών·
- ε) σημαντικού οικονομικού ή χρηματοοικονομικού συμφέροντος κράτους μέλους ή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμπεριλαμβανομένων των νομισματικών, δημοσιονομικών και φορολογικών θεμάτων·
- στ) αποστολής ελέγχου, επιθεώρησης ή ρυθμιστικών καθηκόντων που συνδέονται, έστω και ευκαιριακά, με την άσκηση δημόσιας εξουσίας στις περιπτώσεις που αναφέρονται στα στοιχεία γ', δ' και ε'·
- ζ) της προστασίας του προσώπου στο οποίο αναφέρονται τα δεδομένα ή των δικαιωμάτων και ελευθεριών άλλων προσώπων.»

– Η οδηγία 2002/58

10 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2002/58 προβλέπει:

«Τα κράτη μέλη κατοχυρώνουν, μέσω της εθνικής νομοθεσίας, το απόρρητο των επικοινωνιών που διενεργούνται μέσω δημόσιου δικτύου επικοινωνιών και των διαθέσιμων στο κοινό υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών, καθώς και των συναφών δεδομένων κίνησης. Ειδικότερα, απαγορεύουν την ακρόαση, υποκλοπή, αποθήκευση ή άλλο είδος παρακολούθησης ή επιτήρησης των επικοινωνιών και των συναφών δεδομένων κίνησης από πρόσωπα πλην των χρηστών, χωρίς τη συγκατάθεση των ενδιαφερομένων χρηστών, εκτός αν υπάρχει σχετική νόμιμη άδεια, σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 1. Η παρούσα παράγραφος δεν εμποδίζει την τεχνική αποθήκευση, η οποία είναι αναγκαία για τη διαβίβαση επικοινωνίας, με την επιφύλαξη της αρχής του απορρήτου.»

11 Το άρθρο 6 της εν λόγω οδηγίας ορίζει:

«1. Τα δεδομένα κίνησης που αφορούν συνδρομητές και χρήστες, τα οποία υποβάλλονται σε επεξεργασία και αποθηκεύονται από τον πάροχο δημόσιου δικτύου ή διαθέσιμης στο κοινό υπηρεσίας ηλεκτρονικών επικοινωνιών, πρέπει να απαλείφονται ή να καθίστανται ανώνυμα όταν δεν είναι πλέον απαραίτητα για το σκοπό της μετάδοσης μιας επικοινωνίας, με την επιφύλαξη των παραγράφων 2, 3 και 5 του παρόντος άρθρου και του άρθρου 15, παράγραφος 1.

2. Τα δεδομένα κίνησης που είναι απαραίτητα για τη χρέωση των συνδρομητών και την πληρωμή των διασυνδέσεων μπορούν να υποβάλλονται σε επεξεργασία. Η επεξεργασία αυτή επιτρέπεται μόνον έως το τέλος της χρονικής περιόδου εντός της

οποίας δύναται να αμφισβητείται νομίμως ο λογαριασμός ή να επιδιώκεται η πληρωμή.

3. Για την εμπορική προώθηση των υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών ή για την παροχή υπηρεσιών προστιθέμενης αξίας, ο πάροχος διαθέσιμων στο κοινό υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών μπορεί να επεξεργάζεται τα δεδομένα που αναφέρονται στην παράγραφο 1 στην απαιτούμενη έκταση και για την απαιτούμενη διάρκεια για αυτή την υπηρεσία ή την εμπορική προώθηση, εφόσον ο συνδρομητής ή ο χρήστης τον οποίο αφορούν δίδει τη συγκατάθεσή του. Στους χρήστες ή συνδρομητές πρέπει να δίνεται η δυνατότητα να ανακαλούν οποτεδήποτε τη συγκατάθεσή τους για την επεξεργασία των δεδομένων κίνησης.

[...]

5. Η επεξεργασία των δεδομένων κίνησης, σύμφωνα με τις παραγράφους 1, 2, 3 και 4, πρέπει να περιορίζεται σε πρόσωπα τα οποία ενεργούν υπό την εποπτεία του φορέα παροχής του δημοσίου δικτύου και της διαθέσιμης στο κοινό υπηρεσίας ηλεκτρονικών επικοινωνιών και ασχολούνται με τη διαχείριση της χρέωσης ή της κίνησης, τις απαντήσεις σε ερωτήσεις πελατών, την ανίχνευση της απάτης, την εμπορική προώθηση των υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών ή την παροχή υπηρεσίας προστιθέμενης αξίας, και πρέπει να περιορίζεται στα απολύτως αναγκαία για την εξυπηρέτηση των σκοπών αυτών.

6. Οι παράγραφοι 1, 2, 3 και 5 ισχύουν με την επιφύλαξη της δυνατότητας των αρμοδίων φορέων να ενημερώνονται για τα δεδομένα κίνησης σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία, με σκοπό την επίλυση διαφορών, ιδίως σχετικά με τη διασύνδεση ή τη χρέωση.»

12 Σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 1, της οδηγίας 2002/58:

«Τα κράτη μέλη δύναται να λαμβάνουν νομοθετικά μέτρα για να περιορίζουν τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις που προβλέπονται στα άρθρα 5 και 6, στο άρθρο 8, παράγραφοι 1 έως 4, και στο άρθρο 9 της παρούσας οδηγίας, εφόσον ο περιορισμός αυτός αποτελεί αναγκαίο, κατάλληλο και ανάλογο μέτρο σε μια δημοκρατική κοινωνία για τη διαφύλαξη της εθνικής ασφάλειας (δηλαδή της ασφάλειας του κράτους), της εθνικής άμυνας, της δημόσιας ασφάλειας, και για την πρόληψη, διερεύνηση, διαπίστωση και δίωξη ποινικών αδικημάτων ή της άνευ αδείας χρησιμοποίησης του συστήματος ηλεκτρονικών επικοινωνιών, όπως προβλέπεται στο άρθρο 13, παράγραφος 1, της οδηγίας 95/46/EK. Για τον σκοπό αυτόν, τα κράτη μέλη δύναται, μεταξύ άλλων, να λαμβάνουν νομοθετικά μέτρα που θα προβλέπουν τη φύλαξη δεδομένων για ορισμένο χρονικό διάστημα για τους λόγους που αναφέρονται στην παρούσα παράγραφο. Όλα τα μέτρα που προβλέπονται στην παρούσα παράγραφο είναι σύμφωνα με τις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου, συμπεριλαμβανομένων αυτών που αναφέρονται στο άρθρο 6, παράγραφοι 1 και 2, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση.»

Η εθνική νομοθεσία

13 Το άρθρο 81 του ομοσπονδιακού νόμου για τα πνευματικά δικαιώματα επί των λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων και τα συγγενικά δικαιώματα (Bundesgesetz über das Urheberrecht an Werken der Literatur und der Kunst und über verwandte

Schutzrechte), όπως είχε κατά τη δημοσίευσή του στο *BGBI. I 81/2006* (στο εξής: *UrhG*), ορίζει:

«1) Κάθε πρόσωπο, του οποίου το απορρέον από τον παρόντα νόμο αποκλειστικό δικαίωμα προσβάλλεται ή υπάρχει κίνδυνος προσβολής, μπορεί να ασκήσει αγωγή επί παραλείψει. Ο ιδιοκτήτης επιχείρησης μπορεί επίσης να εναχθεί εάν η προσβολή πραγματοποιήθηκε κατά τη διάρκεια της δραστηριότητας της επιχειρήσεώς του από υπάλληλό του ή από εντολοδόχο του ή εάν υπάρχει κίνδυνος να πραγματοποιηθεί.

1 a) Αν το πρόσωπο που προέβη σε μία τέτοια προσβολή ή το οποίο πρόκειται να προβεί σε μία τέτοια προσβολή χρησιμοποιεί τις υπηρεσίες διαμεσολαβητή, τότε μπορεί να εναχθεί και αυτός με αγωγή επί παραλείψει.

[...]»

14 Το άρθρο 87 b, παράγραφοι 2 έως 3, του *UrhG* έχει ως εξής:

2) Το πρόσωπο, του οποίου το στηριζόμενο στις διατάξεις του παρόντος νόμου αποκλειστικό δικαίωμα προσβλήθηκε, μπορεί να απαιτήσει πληροφορίες σχετικά με την προέλευση και τα δίκτυα διανομής των προϊόντων και υπηρεσιών που προσβάλλουν το δικαίωμα αυτό, εφόσον η απαίτηση δεν είναι δυσανάλογη σε σχέση με τη βαρύτητα της προσβολής και δεν αντιβαίνει σε νομοθετικώς προβλεπόμενες υποχρεώσεις διαφυλάξεως του απορρήτου· υποχρέωση παροχής πληροφοριών υπέχει το πρόσωπο που διέπραξε την προσβολή καθώς και τα πρόσωπα τα οποία κατ'επάγγελμα:

1. είχαν στην κατοχή τους προϊόντα τα οποία προσέβαλαν το δικαίωμα αυτό·
2. ζήτησαν υπηρεσίες που προσέβαλαν το δικαίωμα αυτό ή
3. παρείχαν υπηρεσίες που χρησιμοποιήθηκαν για τις προσβολές του δικαιώματος αυτού.

2 a) Η υποχρέωση παροχής πληροφοριών κατά την παράγραφο 2 αφορά, κατά περίπτωση:

1. τα ονόματα και τις διευθύνσεις των κατασκευαστών, διανομέων, προμηθευτών και των λοιπών προηγούμενων κατόχων των προϊόντων ή φορέων παροχής των υπηρεσιών καθώς και των χονδρεμπόρων και των λιανοπωλητών για τα οποία αυτά προορίζονταν·

2. τις ποσότητες που κατασκευάστηκαν, παραδόθηκαν, παραλήφθηκαν ή παραγγέλθηκαν, καθώς και την τιμή που καταβλήθηκε για τα προϊόντα ή τις εν λόγω υπηρεσίες.

3) Οι κατά την έννοια του άρθρου 81, παράγραφος 1, στοιχείο α', διαμεσολαβητές υποχρεούνται να παράσχουν στον ζημιωθέντα, κατόπιν γραπτού και επαρκώς θεμελιωμένου αιτήματός του, πληροφορίες σχετικά με την ταυτότητα του προσώπου που διέπραξε την προσβολή (όνομα και διεύθυνση) ή τις πληροφορίες που απαιτούνται για τον εντοπισμό του. Η αίτηση πρέπει να είναι αιτιολογημένη και να αναφέρονται μεταξύ άλλων επαρκώς συγκεκριμένα στοιχεία σχετικά με τα

πραγματικά περιστατικά που δημιουργούν την υπόνοια περί προσβολής του δικαιώματος. Ο ζημιωθείς υποχρεούται να αποζημιώσει τον διαμεσολαβητή με το εύλογο κόστος για την παροχή αυτών των πληροφοριών.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

15 Η LSG είναι εταιρία συλλογικής διαχείρισης. Ως διαχειρίστρια, προασπίζεται τα δικαιώματα των παραγωγών φωνογραφήματων επί των ηχογραφήσεων που παράγουν παγκοσμίως καθώς και τα δικαιώματα των ερμηνευτών επί των εκτελέσεων τους στην Αυστρία. Τα δικαιώματα αυτά είναι ιδίως το δικαίωμα αναπαραγωγής και διανομής καθώς και το δικαίωμα της διαθέσεως στο κοινό.

16 Η Tele2 παρέχει πρόσβαση στο Διαδίκτυο και χορηγεί στους χρήστες μία διεύθυνση IP («Internet Protocol»), συνήθως δυναμική. Βάσει της διευθύνσεως αυτής και βάσει της χρονικής περιόδου ή της συγκεκριμένης στιγμής της χορηγήσεώς της, η Tele2 είναι σε θέση να εξακριβώνει την ταυτότητα του πελάτη.

17 Λόγω της εφαρμογής συστημάτων ανταλλαγής αρχείων, που επιτρέπει στους συμμετέχοντες να ανταλλάξουν τα αντίγραφα αποθηκευμένων δεδομένων, οι κάτοχοι των δικαιωμάτων, τους οποίους αντιπροσωπεύει η LSG, υφίστανται οικονομική ζημία. Για να εναγάγει τους παραβάτες, η LSG ζήτησε να υποχρεωθεί η Tele2 να της γνωστοποιήσει τα ονόματα και τις διευθύνσεις των προσώπων στα οποία παρέχει υπηρεσία πρόσβασης στο Διαδίκτυο και των οποίων η διεύθυνση IP και η ημέρα και η ώρα της σύνδεσης είναι γνωστές. Η Tele2 είχε την άποψη ότι η αίτηση παροχής πληροφοριών πρέπει να απορριφθεί. Υποστήριξε ότι δεν είναι διαμεσολαβητής ούτε έχει το δικαίωμα να αποθηκεύει τα δεδομένα πρόσβασης.

18 Με απόφαση της 21ης Ιουνίου 2006, το Handelsgericht Wien δέχθηκε την αίτηση της LSG, κρίνοντας ότι η Tele2, ως φορέας παροχής πρόσβασης στο Διαδίκτυο, είναι διαμεσολαβητής κατά την έννοια του άρθρου 81, παράγραφος 1α, του UrhG και, ως εκ τούτου, είναι υποχρεωμένη να παράσχει τις πληροφορίες που προβλέπονται στο άρθρο 87 b, παράγραφος 3, του UrhG.

19 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι το Oberlandesgericht Wien επικύρωσε, κατ' έφεση, την πρωτόδικη απόφαση με απόφαση της 12ης Απριλίου 2007, κατά της οποίας ασκήθηκε αναίρεση («Revision») ενώπιον του Oberster Gerichtshof.

20 Η Tele2 υποστηρίζει, κατ' αναίρεση, αφενός, ότι δεν είναι διαμεσολαβητής κατά την έννοια των άρθρων 81, παράγραφος 1α, του UrhG και 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29, διότι, ως παρέχουσα πρόσβαση στο Διαδίκτυο, παρέχει βεβαίως τη δυνατότητα στον χρήστη να έχει πρόσβαση στο δίκτυο, πλην όμως δεν ασκεί κανενός είδους έλεγχο, νομικό ή πραγματικό, επί των υπηρεσιών που αυτός χρησιμοποιεί. Αφετέρου, στην υφιστάμενη σύγκρουση μεταξύ του δικαιώματος στην πληροφορία, που συνεπάγεται τη νομική προστασία του δικαιώματος του δημιουργού, και των περιορισμών στη διατήρηση και στη διαβίβαση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που επιβάλλει το δικαίωμα προστασίας των δεδομένων έχει δοθεί λύση με κοινοτικές οδηγίες που τάσσονται υπέρ της προστασίας των δεδομένων.

21 Το Oberster Gerichtshof εκτιμά ότι οι προτάσεις της γενικής εισαγγελέα στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 29ης Ιανουαρίου 2008, C-275/06,

Promusicae (Συλλογή 2008, σ. I-271), που είναι μεταγενέστερη της παρούσας προδικαστικής παραπομπής, δημιουργούν αμφιβολίες για το αν το δικαίωμα ενημέρωσης, που προστατεύει το άρθρο 87 b, παράγραφος 3, του UrhG, σε συνδυασμό με το άρθρο 81, παράγραφος 1a, του ίδιου νόμου, είναι σύμφωνο με τις οδηγίες που εκδόθηκαν για την προστασία των δεδομένων και, ειδικότερα, τα άρθρα 5, 6 και 15 της οδηγίας 2002/58. Οι εν λόγω διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας επιβάλλουν πράγματι την παροχή, σε τρίτους ιδιώτες, πληροφοριών που αφορούν προσωπικά δεδομένα κινήσεως, αυτή δε η υποχρέωση ενημέρωσης προϋποθέτει την επεξεργασία και την αποθήκευση των δεδομένων κινήσεως.

22 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Oberster Gerichtshof αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα εξής προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Πρέπει ο όρος "διαμεσολαβητής" των άρθρων 5, παράγραφος 1, στοιχείο α', και 8, παράγραφος 3, της οδηγίας [2001/29] να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι καλύπτει και τον φορέα παροχής προσβάσεως στο Διαδίκτυο, ο οποίος παρέχει στον χρήστη μόνον τη δυνατότητα προσβάσεως στο δίκτυο δια της χορηγήσεως μιας δυναμικής διευθύνσεως IP στον ίδιο τον χρήστη, πλην όμως δεν παρέχει καμία υπηρεσία, όπως είναι π.χ. το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, η τηλεφόρτωση ή η υπηρεσία ανταλλαγής αρχείων ούτε ασκεί κάποιου είδους νομικό ή πραγματικό έλεγχο επί της υπηρεσίας που χρησιμοποιεί ο χρήστης;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, πρέπει το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας [2004/48], υπό την επιφύλαξη των άρθρων 6 και 15 της οδηγίας [2002/58], να ερμηνεύεται (συσταλτικά) υπό την έννοια ότι απαγορεύει τη διάθεση προσωπικών δεδομένων κινήσεως σε τρίτους ιδιώτες προκειμένου να προβάλουν αστικές αξιώσεις για βεβαιωθείσες προσβολές των αποκλειστικών δικαιωμάτων του δημιουργού (δικαιώματα εκμεταλλεύσεως από τους ίδιους τους δημιουργούς και δικαιώματα παραχωρήσεως της εκμεταλλεύσεως τους σε τρίτους);»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

23 Σύμφωνα με το άρθρο 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη, μεταξύ άλλων, όταν η απάντηση σε προδικαστικό ερώτημα μπορεί σαφώς να συναχθεί από τη νομολογία ή δεν υφίσταται καμία εύλογη αμφιβολία.

Επί του δεύτερου ερωτήματος

24 Με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το οποίο πρέπει να εξεταστεί πρώτο, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν το κοινοτικό δίκαιο και συγκεκριμένα το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2004/48, σε συνδυασμό με τα άρθρα 6 και 15 της οδηγίας 2002/58, απαγορεύει στα κράτη μέλη να θεσπίσουν υποχρέωση διαβίβασης σε τρίτους ιδιώτες προσωπικών δεδομένων κινήσεως για να καταστεί δυνατή η άσκηση, ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων, αγωγών κατά των προσβολών του δικαιώματος του δημιουργού.

25 Η απάντηση στο ερώτημα αυτό μπορεί να συναχθεί σαφώς από τη νομολογία του Δικαστηρίου.

26 Συγκεκριμένα, με τη σκέψη 53 της προπαρατεθείσας αποφάσεως *Promusicae*, το Δικαστήριο έκρινε ότι, μεταξύ των εξαιρέσεων του άρθρου 15, παράγραφος 1, της οδηγίας 2002/58, το οποίο αναφέρεται ρητώς στο άρθρο 13, παράγραφος 1, της οδηγίας 95/46, περιλαμβάνονται τα μέτρα που είναι απαραίτητα για την προστασία των δικαιωμάτων και ελευθεριών άλλων προσώπων. Εφόσον επομένως η οδηγία 2002/58 δεν διευκρινίζει ποια δικαιώματα και ποιες ελευθερίες αφορά η εν λόγω εξαίρεση, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι εκφράζει τη βούληση του κοινοτικού νομοθέτη να μην αποκλείσει από το πεδίο εφαρμογής της την προστασία του δικαιώματος ιδιοκτησίας ούτε τις περιπτώσεις στις οποίες οι δημιουργοί επιδιώκουν να τύχουν της προστασίας αυτής στο πλαίσιο αστικής δίκης.

27 Το Δικαστήριο συνήγαγε εξ αυτού, με τις σκέψεις 54 και 55 της εν λόγω αποφάσεως *Promusicae*, ότι η οδηγία 2002/58 και ιδίως το άρθρο της 15, παράγραφος 1, δεν αποκλείει τη δυνατότητα των κρατών μελών να προβλέπουν υποχρέωση γνωστοποίησης, στο πλαίσιο αστικής δίκης, δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, αλλά ούτε υποχρεώνει τα κράτη μέλη να προβλέπουν την υποχρέωση αυτή.

28 Το Δικαστήριο διευκρίνισε εξάλλου ότι η ελευθερία των κρατών μελών για την προάσπιση του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής ζωής ή του δικαιώματος προστασίας της ιδιοκτησίας μετριάζεται από διάφορες απαιτήσεις. Έτσι, κατά τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο των οδηγιών 2000/31, 2001/29, 2002/58 και 2004/48, εναπόκειται στα κράτη μέλη να μεριμνούν ώστε να βασίζονται σε ερμηνεία των εν λόγω οδηγιών που καθιστά δυνατή τη διασφάλιση της ορθής ισορροπίας μεταξύ των διαφόρων θεμελιωδών δικαιωμάτων που προστατεύει η κοινοτική έννομη τάξη. Περαιτέρω, κατά την εφαρμογή των μέτρων μεταφοράς των οδηγιών αυτών στο εσωτερικό δίκαιο, οι αρχές και τα δικαστήρια των κρατών μελών οφείλουν όχι μόνο να ερμηνεύουν το εθνικό τους δίκαιο κατά τρόπο σύμφωνο προς αυτές, αλλά και να μεριμνούν ώστε να μη βασίζονται σε ερμηνεία τους που θα μπορούσε να έλθει σε σύγκρουση με τα εν λόγω θεμελιώδη δικαιώματα ή με τις λοιπές γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου, όπως η αρχή της αναλογικότητας (προπαρατεθείσα απόφαση *Promusicae*, σκέψη 70).

29 Επομένως, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το κοινοτικό δίκαιο και ιδίως το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2004/48, σε συνδυασμό με το άρθρο 15, παράγραφος 1, της οδηγίας 2002/58, δεν απαγορεύει στα κράτη μέλη να προβλέπουν υποχρέωση διαβίβασεως σε τρίτους ιδιώτες προσωπικών δεδομένων κινήσεως για να καταστεί δυνατή η άσκηση, ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων, αγωγών κατά προσβολών του δικαιώματος του δημιουργού. Ωστόσο, το κοινοτικό δίκαιο επιτάσσει όπως τα εν λόγω κράτη, κατά τη μεταφορά των οδηγιών 2000/31, 2001/29, 2002/58 και 2004/48 στο εσωτερικό δίκαιο, μεριμνούν ώστε να βασίζονται σε ερμηνεία των εν λόγω οδηγιών που καθιστά δυνατή τη διασφάλιση της ορθής ισορροπίας μεταξύ των διαφόρων υφιστάμενων θεμελιωδών δικαιωμάτων. Εξάλλου, οι αρχές και τα δικαστήρια των κρατών μελών οφείλουν, κατά την εφαρμογή των μέτρων που μεταφέρουν τις εν λόγω οδηγίες, όχι μόνο να ερμηνεύουν το εθνικό τους δίκαιο κατά τρόπο σύμφωνο προς αυτές, αλλά και να μεριμνούν ώστε να μη βασίζονται σε ερμηνεία τους που θα μπορούσε να έλθει σε σύγκρουση με τα εν λόγω θεμελιώδη δικαιώματα ή με τις λοιπές γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου, όπως η αρχή της αναλογικότητας.

Επί του πρώτου ερωτήματος

30 Με το πρώτο του ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν φορέας παροχής προσβάσεως, ο οποίος παρέχει στον χρήστη μόνον τη δυνατότητα προσβάσεως στο Διαδίκτυο χωρίς να παρέχει άλλες υπηρεσίες και χωρίς να ασκεί νομικό ή πραγματικό έλεγχο επί της υπηρεσίας που χρησιμοποιεί ο χρήστης, εμπίπτει στην έννοια του «διαμεσολαβητή» των άρθρων 5, παράγραφος 1, στοιχείο α', και 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29.

31 Το Δικαστήριο, κρίνοντας ότι δεν υφίσταται καμία εύλογη αμφιβολία για την απάντηση στο ερώτημα αυτό, πληροφόρησε, σύμφωνα με το άρθρο 104, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού του Διαδικασίας, το αιτούν δικαστήριο ότι πρόκειται να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη και κάλεσε τους ενδιαφερόμενους που αναφέρονται στο άρθρο 23 του Οργανισμού του Δικαστηρίου να υποβάλουν τυχόν παρατηρήσεις τους επ' αυτού.

32 Η LSG, οι Κυβερνήσεις του Ηνωμένου Βασιλείου και της Ισπανίας καθώς και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων δεν προέβαλαν καμία ένσταση ως προς την πρόθεση του Δικαστηρίου να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη.

33 Η Tele2 περιορίστηκε, κατ' ουσίαν, στα στοιχεία που είχε προβάλει με τις γραπτές παρατηρήσεις της. Σύμφωνα με την κοινοτική νομοθεσία, ο φορέας παροχής πρόσβασης στο Διαδίκτυο απολαμβάνει, όσον αφορά την ευθύνη του, προνομιακή μεταχείριση, ασυμβίβαστη με την υποχρέωση για ενημέρωση χωρίς περιορισμούς. Ωστόσο, αυτά τα αναδιατυπωθέντα επιχειρήματα δεν οδηγούν το Δικαστήριο να αποστεί από τη διαδικασία που είχε την πρόθεση να εφαρμόσει.

34 Είναι σαφές τόσο από την απόφαση περί παραπομπής όσο και από τη διατύπωση των υποβληθέντων ερωτημάτων ότι, με το πρώτο ερώτημα το εθνικό δικαστήριο ερωτά αν φορέας παροχής πρόσβασης στο διαδίκτυο, ο οποίος επιτρέπει στον χρήστη μόνον την πρόσβαση στο δίκτυο, μπορεί να υποχρεωθεί να παράσχει τις πληροφορίες που αναφέρονται στο δεύτερο ερώτημα.

35 Εισαγωγικά, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 2001/29 υποχρεώνει τα κράτη μέλη να προβλέπουν εξαιρέσεις από το δικαίωμα αναπαραγωγής.

36 Πάντως, η διαφορά ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου αφορά το αν η LSG μπορεί να προβάλει το δικαίωμα ενημερώσεως έναντι της Tele2 και όχι αν η Tele2 προσέβαλε το δικαίωμα αναπαραγωγής.

37 Επομένως, η ερμηνεία του άρθρου 5, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 2001/29 δεν έχει καμία χρησιμότητα για την έκβαση της διαφοράς της κύριας δίκης.

38 Η Tele2 υποστηρίζει, ιδίως, ότι οι διαμεσολαβητές πρέπει επίσης να είναι σε θέση να θέτουν τέρμα στην προσβολή των δικαιωμάτων του δημιουργού. Πάντως, οι φορείς παροχής πρόσβασης στο Διαδίκτυο, στον βαθμό που δεν έχουν κανένα νομικό ή πραγματικό έλεγχο επί των υπηρεσιών στις οποίες έχει πρόσβαση ο χρήστης, δεν μπορούν να παύσουν τις προσβολές αυτές και, επομένως, δεν εμπίπτουν στην έννοια του «διαμεσολαβητή» κατά την οδηγία 2001/29.

39 Πρέπει να αναφερθεί εισαγωγικά ότι η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Promusicae αφορούσε τη γνωστοποίηση από την Telefónica de España SAU, εμπορική εταιρία που είχε ως δραστηριότητα, μεταξύ

άλλων, την παροχή υπηρεσιών πρόσβασης στο Διαδίκτυο, της ταυτότητας και της πραγματικής διεύθυνσης ορισμένων ατόμων στα οποία παρείχε τέτοιες υπηρεσίες και των οποίων η διεύθυνση IP καθώς και η ημερομηνία και η ώρα συνδέσεως ήταν γνωστές (προπαρατεθείσα απόφαση Promusicae, σκέψεις 29 και 30).

40 Δεν αμφισβητείται, όπως προκύπτει από το υποβληθέν ερώτημα και από τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς της κύριας δίκης στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Promusicae, ότι η εμπορική εταιρία Telefónica de España SAU ήταν φορέας παροχής πρόσβασης στο Διαδίκτυο (προπαρατεθείσα απόφαση Promusicae, σκέψεις 30 και 34).

41 Επομένως, το Δικαστήριο, αποφαινόμενο, με τη σκέψη 70 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Promusicae, ότι οι οδηγίες 2000/31, 2001/29, 2002/58 και 2004/48 δεν επιβάλλουν στα κράτη μέλη να προβλέπουν, σε περίπτωση όπως αυτή επί της οποίας εκδόθηκε η εν λόγω απόφαση, την υποχρέωση γνωστοποίησης των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, προκειμένου να διασφαλίσουν την αποτελεσματική προστασία του δικαιώματος του δημιουργού στο πλαίσιο αστικής δίκης, δεν απέκλεισε καταρχάς τη δυνατότητα των κρατών μελών να προβλέπουν, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/48, υποχρέωση ενημερώσεως εκ μέρους του φορέα παροχής πρόσβασης στο Διαδίκτυο.

42 Σημειωτέον επίσης ότι, δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29, τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι δικαιούχοι να μπορούν να ζητούν τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων κατά των διαμεσολαβητών οι υπηρεσίες των οποίων χρησιμοποιούνται από τρίτον για την προσβολή δικαιώματος του δημιουργού ή συγγενικού δικαιώματος.

43 Πάντως, φορέας παροχής πρόσβασης στο Διαδίκτυο, ο οποίος επιτρέπει στον πελάτη μόνον την πρόσβαση στο Διαδίκτυο, έστω και αν δεν προσφέρει άλλες υπηρεσίες ούτε ασκεί νομικό ή πραγματικό έλεγχο επί της χρησιμοποιηθείσας υπηρεσίας, παρέχει υπηρεσία δυνάμενη να χρησιμοποιηθεί από τρίτον για την προσβολή του δικαιώματος του δημιουργού ή συγγενικού δικαιώματος, στον βαθμό που παρέχει στον χρήστη τη σύνδεση που θα του επιτρέψει να προσβάλει τα εν λόγω δικαιώματα.

44 Κατά τα λοιπά, σύμφωνα με την πεντηκοστή ένατη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 2001/29, οι δικαιούχοι θα πρέπει να έχουν τη δυνατότητα υποβολής αίτησης ασφαλιστικών μέτρων κατά του διαμεσολαβητή ο οποίος διαβιβάζει στο δίκτυο την εκ μέρους τρίτου πράξη προσβολής του προστατευόμενου έργου ή άλλου προστατευόμενου αντικειμένου. Πάντως, δεν αμφισβητείται ότι ο φορέας παροχής πρόσβασης, παρέχοντας την πρόσβαση στο Διαδίκτυο, επιτρέπει τη διαβίβαση της πράξης προσβολής του δικαιώματος που διαπράττει συνδρομητής με τρίτον.

45 Η ερμηνεία αυτή ενισχύεται από τον σκοπό της οδηγίας 2001/29 η οποία, όπως προκύπτει από το άρθρο της 1, παράγραφος 1, στοχεύει να εξασφαλίσει την αποτελεσματική νομική προστασία του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς. Συγκεκριμένα, αν αποκλειστεί από την έννοια του «διαμεσολαβητή» του άρθρου 8, παράγραφος 3, της οδηγίας αυτής, φορέας παροχής πρόσβασης, που είναι ο μοναδικός κάτοχος των στοιχείων για τον εντοπισμό χρηστών που προσβάλλουν τα δικαιώματα αυτά, θα μειώσει ουσιαστικά την προστασία που επιδιώκει η εν λόγω οδηγία.

46 Κατόπιν των ανωτέρω, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι φορέας παροχής πρόσβασης, που παρέχει στους χρήστες μόνον πρόσβαση στο Διαδίκτυο χωρίς να προσφέρει άλλες υπηρεσίες, όπως το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, η τηλεφόρτωση ή η υπηρεσία ανταλλαγής αρχείων, ούτε ασκεί κάποιου είδους νομικό ή πραγματικό έλεγχο επί της υπηρεσίας που χρησιμοποιεί ο χρήστης, πρέπει να θεωρηθεί ως «διαμεσολαβητής», κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29.

Επί των δικαστικών εξόδων

47 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) αποφαινεται:

1) **Το κοινοτικό δίκαιο, και ιδίως το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2004/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, σε συνδυασμό με το άρθρο 15, παράγραφος 1, της οδηγίας 2002/58/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2002, σχετικά με την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και την προστασία της ιδιωτικής ζωής στον τομέα των ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία για την προστασία της ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες), δεν απαγορεύει στα κράτη μέλη να προβλέπουν υποχρέωση γνωστοποίησης σε τρίτους ιδιώτες προσωπικών δεδομένων κινήσεως προκειμένου αυτοί να ασκήσουν ενώπιον των αστικών δικαστηρίων αγωγές κατά προσβολών του δικαιώματος του δημιουργού. Ωστόσο, το κοινοτικό δίκαιο απαιτεί, κατά τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο των οδηγιών 2000/31/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 2000, για ορισμένες νομικές πτυχές των υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας, ιδίως του ηλεκτρονικού εμπορίου, στην εσωτερική αγορά (οδηγία για το ηλεκτρονικό εμπόριο), 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας, 2002/58 και 2004/48, τα κράτη μέλη να μεριμνούν ώστε να βασίζονται σε ερμηνεία των εν λόγω οδηγιών που καθιστά δυνατή τη διασφάλιση της ορθής ισορροπίας μεταξύ των διαφόρων θεμελιωδών δικαιωμάτων που προστατεύει η κοινοτική έννομη τάξη. Περαιτέρω, κατά την εφαρμογή των μέτρων μεταφοράς των οδηγιών αυτών στο εσωτερικό δίκαιο, οι αρχές και τα δικαστήρια των κρατών μελών οφείλουν όχι μόνο να ερμηνεύουν το εθνικό τους δίκαιο κατά τρόπο σύμφωνο προς τις οδηγίες, αλλά και να μεριμνούν ώστε να μη βασίζονται σε ερμηνεία τους που θα μπορούσε να έλθει σε σύγκρουση με τα εν λόγω θεμελιώδη δικαιώματα ή με τις λοιπές γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου, όπως η αρχή της αναλογικότητας.**

2) **Ο φορέας παροχής πρόσβασης, που παρέχει στους χρήστες μόνον πρόσβαση στο Διαδίκτυο χωρίς να προσφέρει άλλες υπηρεσίες, όπως, ιδίως, το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, η τηλεφόρτωση ή η υπηρεσία**

ανταλλαγής αρχείων, ούτε ασκεί κάποιου είδους νομικό ή πραγματικό έλεγχο επί της υπηρεσίας που χρησιμοποιεί ο χρήστης, πρέπει να θεωρηθεί ως «διαμεσολαβητής», κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29.

(υπογραφές)